

[Hartvig Frisch.]

lade mig at forespørge den højtærede Udenrigsminister om, og det er et i den næste Artikel, Art. IX, hvor det ejendommelige Spørgsmaal vedrørende Kystfarten behandles. Man kan dèr se, at Danmark i Lighed med andre udenlandske Magter har haft særlige Privilegier, og der staar i det sidste Stykke:

„Kystfart og Indlandsfart er undtaget fra Kravet om national Behandling. . .“

Der staar ogsaa i den engelske Tekst „national treatment“. Jeg maa egentlig erkende, at jeg kan ikke helt — det er maaske min Fejl — forstaa, hvad der menes med „national Behandling“. Det skulde vel hentyde til et Krav, som skulde stille de paa-gældende særligt. Jeg har tænkt en Del over det, men jeg har, som sagt, ikke kunnet finde ud af, hvordan Ordet „national“ skal forstaaes i denne Forbindelse.

Jeg vil i Tilknytning til denne Artikel lige sige, at det er jo interessant at se, at der her er gjort en særlig Undtagelse vedrørende de skandinaviske Lande. Man stiller her i Landet Kina fuldkommen lige med alle udenlandske Magter, men man gør dog den særlige Undtagelse, at denne Ligestilling ikke gælder med Hensyn til saadanne Begunstigelser, som Kongeriget Danmark maatte tilstaa et eller flere af de skandinaviske Lande. Jeg finder denne Tilføjelse ganske naturlig, men vil dog lige pege paa den som et interessant Udslag af det, som for alle Nordboer maa være naturligt, at vi os imellem har ganske særlige Interesser, som man ogsaa undtager i en Traktat som denne.

Med disse Bemærkninger skal jeg henstille, at Sagen maa blive underkastet en kort og velvillig Behandling, saa at vi hurtigt kan faa Traktaten ratificeret.

Jørgen Gram: Det foreliggende Forslag har jo været behandlet i det andet høje Ting og er vedtaget dèr, og der har ikke fra nogen Side været Indvendinger imod Forslaget; tværtimod er det fra alle Sider blevet hilst med Glæde, hvilket jeg maa forudse ogsaa vil blive Tilfældet her, hvad der ogsaa blev givet Udtryk for af den ærede forrige Taler. Forslaget her gaar jo ud paa en Ændring af den Tilstand, hvorefter ogsaa vort Lands Undersaatter derovre har haft en Forret, hvad der, set med Nutidsøjne, er noget forældet. Det kan kun glæde os, at der er Mulighed for at gøre slige Bestemmelser mere tidssvarende.

Jeg vil ogsaa gerne give Udtryk for den Glæde, det er for os, og den Tryghed, der maa være forbundet med, at vi har en Mi-

nister, der har kunnet behandle Forslaget med Stedkendskab og med absolut Sagkundskab til de Forhold, som det vedrører, og paa sit Lands Vegne har kunnet gaa ind for Forslaget. Jeg vil, da mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Himmelpstrup, ikke kan være til Stede, paa mit Partis Vegne under Hensyn til den Redegørelse, der er fremkommet fra den højtærede Udenrigsminister, og under Henvisning til, hvad der er sagt i det andet høje Ting, anbefale Forslaget til en velvillig og kort Behandling i det høje Ting.

Christmas Møller: Jeg tror ikke, at det er muligt at føje flere saglige Bemærkninger til de meget saglige Taler, der er holdt af den højtærede Udenrigsminister i Landstinget og i Folketinget og nu af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch; jeg kan slutte mig til disse saglige Betragtninger og paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til Rigsdagsbeslutning til Vedtagelse uden Udvalgsbehandling.

Nørlund: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne hilse det forelagte Forslag med Glæde. I den store Fælleskrig, som nylig er afsluttet, ydede de asiatiske Folk ogsaa deres betydningsfulde Indsats paa Demokratiets og Fremskridtets Side, og det er derfor heller ikke noget Under, at der derigennem skete en stærk Vækst i de nationale Frihedskræfter i de Lande, som hidtil havde levet i hel- eller halvkolonial Afhængighed, og det er heller ikke mærkeligt, at Kravet om de høje Idealer om Lighed og Broderskab mellem Folkene, som var Kampens Bannermærke, ogsaa skulde vedkomme disse Folk, og at et saadant Krav vandt i moralsk og politisk Styrke. Det er faktisk en Udløber af denne meget betydningsfulde Udvikling, som vi nu her i Dag er ved at registrere juridisk. Jeg tror, at det var Amerikas store Præsident Roosevelt, som især fremmede Løsningen af dette gamle Stridsspørgsmaal under Krigen, idet han netop havde en saa dyb Forstaaelse af, hvilke Farer for Freden og Venskabet mellem Folkene det gammeldags Kolonihærdomme indebar og indebærer.

Vi synes, at det er en naturlig Position for Danmark at række Haand til de asiatiske Folks Bestræbelser for Frihed og Ligeret og for at stabilisere Freden, og derfor hilser vi, som sagt, Forslaget til Beslutning med Glæde. Jeg maa maaske samtidig have Lov til at udtrykke Ønsket om, at Danmark ogsaa fremtidig med Klarhed og Fasthed tager Stilling for disse Folks retfærdige demokratiske Krav. Det har nemlig ikke